

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3052/2023
23.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., село ..., чији је пуномоћник Немања Лукић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1446/23 од 12.04.2023. године, у седници већа одржаној дана 23.04.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1446/23 од 12.04.2023. године тако што се одбија као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 895/22 од 17.01.2023. године у ставу другом и трећем изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова ревизијског поступка плати 33.000,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправака пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 895/22 од 17.01.2023. године, ставом првим изреке, утврђено је да је повучена тужба тужиоца у делу тужбеног захтева којим је тражено да утврди да је тужилац у радном односу на неодређено време код послодавца, Републике Србије, МУП, почев од ...2010. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име неисплаћених зарада за период од децембра 2015. године закључно са јулом 2019. године исплати појединачне новчане износе са затезном каматом на сваки појединачни износ, као у његовом садржају, као и да у корист тужиоца на наведене износе неисплаћених зарада, као основице, уплати доприносе за обавезно социјално осигурање. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 370.382,00 динара са затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1446/23 од 12.04.2023. године, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је одбијен као

неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу на име неисплаћених зарада за период од децембра 2015. године закључно са јулом 2019. године исплати појединачне новчане износе са затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, као и да на наведене износе у корист тужиоца код надлежних служби уплати доприносе за обавезно социјално осигурање и преиначено решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка, са каматом. Тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 6.000,00 динара, као и трошкове поступка по жалби од 18.000,00 динара, а одбијен је његов захтев за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредби чланова 408. и 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је оценио да је ревизија основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у списма, пресудом Првог основног суда у Београду П1 3738/18 од 31.10.2019. године усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је утврђено да је тужилац у радном односу на неодређено време код тужене од ...2010. године и обавезана тужена да тужиоцу исплати на име неисплаћених зарада појединачне новчане износе са припадајућом затезном каматом и доприносима за обавезно социјално осигурање. Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 962/20 од 08.06.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3738/18 од 31.10.2019. године. По ревизији Врховни касациони суд донео је решење Рев2 1114/21 од 08.07.2021. године којом су укинуте пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 962/20 од 08.06.2020. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 3738/18 од 31.10.2019. године и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Према утврђеном чињеничном стању у поновном поступку, тужилац је започео са радом код тужене почетком 2009. године, на радном месту ... службеника у ПУ ..., али примерак решења није добио из безбедносних разлога. Тужена му је исплаћивала зараду закључно са месецом мај 2013. године, а после тога зараду више није исплаћивала, без објашњења. Тужилац није добио решење о престанку радног односа, нити се обраћао туженој пре него што је поднео ову тужбу. На основу уверења РФ ПИО утврђено је да је тужилац на основу рада био осигуран код туженог у периоду од 08.02.2010. године до 31.05.2013. године. Вештачењем од стране вештака финансијске струке утврђена је висина зараде коју би тужилац остварио у утуженом периоду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања и пошто је претходно утврдио повлачење тужбе тужиоца у делу за утврђење да је тужилац у радном односу на неодређено време код тужене, првостепени суд је оценио да је тужена противправно у

утуженом периоду онемогућила тужиоца као запосленог да оствари зараду јер није донела одлуку којим би регулисала његов радноправни статус и тиме му омогућила право на правни лек применом правила из одредбе члана 210. став 4. и 5. Закона о полицији. На тај начин, послодавац је створио противправно стање које је имало за последицу да тужиоцу у утуженом периоду није исплаћивана зарада иако је радио, па је суд у складу са одредбом члана 16. ЗОО, члана 104. став 1. и 105. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 75/14), обавезао тужену да тужиоцу исплати плате за сваки месец током утуженог периода.

Према становишту другостепеног суда, тужилац је сазнање о повреди права (неисплата зарада и неуплаћивање припадајућих доприноса за обавезно социјално осигурање) имао након јуна месеца 2013. године, када је тужена обуставила исплату накнаде за обављени рад и уплату доприноса за здравствено осигурање, због чега је здравствена књижица истекла крајем 2013. године, а поред тога исти је и одјављен са ПИО фонда са 31.05.2013. године, па како је тужилац тужбу поднео тек 07.12.2018. године, дакле по протеку рока од 90 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права, то је потраживање тужиоца по овом основу застарело у смислу члана 195. Закона о раду.

Врховни суд налази да је другостепени суд погрешно применио материјално право.

Према одредби члана 146. став 1. Закона о полицији ("Сл. гласник РС, бр. 101/05 ...6/16) који је био у примени у делу утуженог периода, запослени има право на плату која се састоји од основне плате, додатака на плату и пореза и доприноса из плате.

Према одредби члана 184. став 1. Закона о полицији ("Сл. гласник РС", бр. 6/16...87/18), важећег у преосталом периоду потраживања тужиоца, полицијски службеници у Министарству остварују право на плату, увећану плату, накнаду плате, накнаду трошкова и друга примања у складу са овим законом.

Одредбом члана 184.а став 1. и 2. истог закона прописано је да полицијски службеник остварује право на плату од дана ступања рад, те да право на плату полицијском службенику престаје даном престанка радног односа.

У конкретном случају, код утврђеног да је тужилац био у радном односу на неодређено време код тужене почев од 2009. године, распоређен на радном месту ... службеника у ПУ ..., те да је наставио са радом код тужене и након маја 2013. године, када му је тужена обуставила исплату плата, и то на истим пословима и задацима које је до тада обављао, правилан је, а насупрот становишту другостепеног суда, закључак првостепеног суда да је тужена дужна да тужиоцу за утужени период исплати дуговане плате за обављени рад, на основу члана 146. став 1 Закона о полицији ("Сл. гласник РС, бр. 101/05 ...6/16) и члана 184. и 184.а став 1 и 2 Закона о полицији, заједно са затезном каматом у смислу члана 277. став 1 и 324. став 1. ЗОО.

С тим у вези, првостепени суд правилно закључује, на шта се основано указује и ревизијом тужиоца, да утужена потраживања нису застарела имајући у виду да је најстарије потраживање тужиоца (за децембар 2015. године) доспело 25.01.2016. године, те исто застарева 26.01.2019. године, из чега произлази да је тужба у овој

правној ствари од 07.12.2018. године, поднета у оквиру трогодишњег рока застарелости из члана 196. Закона о раду.

Тужилац је успео у поступку по ревизији па му, на основу одредбе члана 165. став 2. у вези члана 163. став 2, 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП, припадају трошкови ревизијског поступка, и то на име састава ревизије износ од 33.00,00 динара, према АТ. Издатак на име судских такси у ревизијском поступку, тужиоцу није признат јер захтев није опредељен.

Код изложеног, одлучено је као у изреци на основу одредбе члана 416. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић